

Vůně naftalínu

„Blbej internet!“ zaklela jsem, když jsem zpozorovala, že jsem opět ztratila připojení. Šla jsem tedy znovu na jeho lov. Natáhla jsem ruku a chodila po domě, kde nebylo ani živáčka. Zjistila jsem, že je wifi nejsilnější v obývacím pokoji, takže jsem tam zakotvila. Posadila jsem se do křesla, hodila si nohu přes nohu a pomalu listovala hlavní stránkou instagramu, kde na mě vyskakovaly nové fotky Kardashianek.

Když obývacím pokojem procházel Marcus (náš komorník) a zastavil se přede mnou, povytáhla jsem obočí a čekala, co z něj vypadne.

„Vaši rodiče tu budou co nevidět,“ řekl s kamenným výrazem. Protočila jsem očima.

„Jsem šťastím bez sebe,“ pronesla jsem otráveným tónem. Zvedla jsem se z křesla a pochodovala směrem ke svému pokoji. „Nevíš, co je s internetem? Pořád mi vypadává,“ postěžovala jsem si, když jsem si všimla, že Marcus jde za mnou jako ocásek.

„Opravář se tu staví příští týden, slečno,“ pověděl mi tónem stejně ledovým, jako byla jeho tvář. Marcus byl vždycky takový nebo minimálně ke mně se tak choval. On a můj mladší bratr měli dobrý vztah, byli přátelé. Já jsem ho vždycky brala jen jako služebníka, kterého moji rodiče zaměstnávají.

Nadechoval se, že by mi chtěl ještě něco říci, ovšem to už byly dveře mého pokoje zavřené.

„Doufám, že se mi to už neodpojí,“ broukla jsem si pro sebe a plácla sebou na postel. Natáhla jsem se pro ovladač, co ležel na nočním stolku a snažila se v televizi najít něco normálního. Po chvíli jsem to vzdala, jelikož prostě v televizi nenajdeš pořad, kde by se nevyskytovala slova jako: celer, paprika nebo fešák.

Vzala jsem telefon do ruky a vytočila telefonní číslo mé nejlepší kamarádky- Cindy.

„Zdar, co potřebuješ, mám málo baterky,“ řekla. Za ní jsem slyšela hluk.

„Ale nic, jen jsem chtěla pokecat,“ obeznámila jsem ji s důvodem, proč ji volám a čekám, co z ní vypadne.

„Zavolám, až budu doma.. teď..“, nestihla doříct větu, jelikož jí telefon právě vypověděl službu. Povzdechla jsem si a telefon hodila ke svým nohám.

„Co mám teď jako dělat?“ pomyslela jsem si. Vážně jsem se nudila, jelikož v té kouzelné bedýnce nic nedávali, na telefonu jsem neměla co dělat a notebook se mi nechtěl zapínat. Takže jsem se převalila na druhý bok a tiše doufala, že alespoň spánek mě zachrání od nudy, která mě sžírala.

Vzbudilo mě až zvonění budíku, které ovšem neznělo jako to mé, co mě každé táno budilo. Tohle znělo, tak staře a čistě zároveň. Po tomhle zjištění jsem si uvědomila, že ani má postel není jako ta moje. Nebyly tam mé sametové polštářky ani nic podobného. Matrace podezřele vrzala a něco mě tlačilo do kříže. Když jsem se natáhla pro svůj telefon, tam, kde měl ležet, nenašla jsem nic jiného než budík, který drnčel. Snažila jsem se ho utišit, což se mi po nějaké době povedlo. Rozhlédla jsem se po místnosti, kde jsem se nacházela. Stěny byly tmavé a omlácené, o jednu z nich bylo opřené velké zrcadlo, ke kterému jsem okamžitě vystřelila. Do nosu mi narážela sladkokyselá vůně naftalínu, což mi připomnělo babiččinu skříň. Neměla jsem na sobě oblečení, ve kterém jsem usnula, ovšem mé tělo zdobila noční košilka, jakou měla Popelka.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se sama sebe. Bylo to divné a nedávalo to smysl. Vyletěla jsem

z místnosti, ve které jsem se vzbudila, do chodeb domu. Dostala jsem se do místnosti se dvěma křesly a jednou pohovkou, mezi nimiž byl postaven dřevěný stůl. V křeslech seděli dva postarší lidé, muž a žena, kteří v rukou svírali šálky nejspíše kávy. Na sobě měli podivné oblečení - frak a světle žluté šaty s nadýchanou sukni, končící pár centimetrů pod koleny.

„Dcero, jdi se obléknout! Nesluší se, abys tu běhala takhle neoblečená,“ promluvil ke mně muž a upil si ze svého hrnku. Jeho poznámku jsem ignorovala a začala jsem klást otázky, podle kterých by mohli být (a také byli) zmatení.

„Kde to jsem?“ podívala jsem se jim do očí, ve kterých se mísily náznaky zmatenosti. Po dlouhé době, kdy oba mlčeli, jsem pokračovala otázkou: „Kdo jste?“

„Ale, drahá, my jsme přece tvoji rodičové,“ usmála se na mne paní, která se snažila zachovat klid. V rysech jejího obličje jsem poznávala svou matku. V obličje muže jsem též rozpoznala určité rysy.

„Co je za rok?“ dívala jsem se kolem sebe, musela jsem vypadat jako blázen, ovšem to mi bylo celkem jedno.

„Je ti dobře?“ přispěchala ke mně údajně má matka. „Co je za rok?!“ vykřikla jsem, čímž jsem ji vylekala.

„1956,“ pověděl muž.

„Jak se jmenujete?“ V jejich tvářích jsem viděla zmatenost míchanou se strachem.

„Elen a Parker Yorkovi,“ pověděl mi muž. Jenže moji rodiče se nejmenovali Elen a Parker a už vůbec ne Yorkovi. Babička mi jednou, když jsem byla malá, povídala o svých rodičích, kteří, mám pocit, se jmenovali právě Elen a Parker Yorkovi.

„Jak se jmenuju?“ optala jsem se klidnějším hlasem.

„Ty ses uhodila do hlavy?“ přistoupil ke mně Parker a začal mi sahat na hlavu.

„Jak se jmenuju?“ zopakovala jsem svou stupidní otázku, u které byla tato reakce naprosto pochopitelná a celkem i předvídatelná.

„Charlotte York,“ vydechla Elen a vzala Parkera za rameno.

„Tak jo,“ zavřela jsem pusku a odebrala se do „svého“ pokoje. Nechala jsem je zmatené stát v místnosti. Ještě před chvílí jsem dezorientovaně vyšilovala, kdo jsem, kdo jsou oni a kde my všichni jsme, a teď jsem v naprostém klidu odešla do jiné místnosti. Jen jsem se tiše smála výrazům, které měli ve tvářích.

Vystoupala jsem schody a postavila se naproti dřevěné skříni, již jsem zanedlouho obrátila vzhůru nohama. Nic ani maličko neodpovídalo stylu oblékání, který jsem nosívala. Samé blůzy s volány, kraječky, sukénky s puntíky, kostýmky.... Není se čemu divit, byla to padesátá léta, kdy byla móda prostě jiná...

Nakonec jsem našla tmavě modré šaty (podobné těm, které na sobě měla Elen), úzký kožený pásek a sytě žlutý šátek, jež jsem umístila do vlasů. Na nohy jsem si natáhla černé baleríny a vyšla s jasným cílem- prozkoumat okolí a seznámit se s obdobím padesátých let.

Nepozorovaně jsem vyšla z domu, kde mě ovanul vlažný vánek, připomínající fakt, že podzim klepe na dveře a léto pomalu mizí. Opatrně jsem sestoupila ze schodů a opustila pozemek náležející Yorkovým. Podívala jsem se na dům, v němž jsem se probudila, najednou mi připomínal babiččin dům, který jsme párkrát navštívili. Babička se shodou okolností jmenuje Charlotte (za svobodna York).

„Takže jsem teď jako v babiččiném těle? Hmm...dobře,“ pomyslela jsem si a pokračovala jsem do více frekventovaného místa, tím bylo náměstí. Lemovaly ho kamenné obchody s plakáty Marilyn Monroe v nejnovějších módních kouscích, či plakáty filmů, co se zrovna hrály. Kromě plakátů byly také ve výlohách vystaveny komiksy, u kterých jsem si vzpomněla na výlohu antikvariátu, kolem něhož jsem párkrát prošla a ve výloze byly vystavené podobné skoro až totožné výtisky. Když jsem se rozhlédla trochu více, můj pohled si získala výloha s porcelánovým nádobím. Bylo zdobené malůvkami, které působily jak zvláště, tak i úplně běžně. Tvary nádobí byly pravidelné, zdobené obrázky květin a ovoce, pohled na ně byl úplně jiný než na jednoduché tvary, co jsme měli v kuchyni.

Nevěděla jsem, kde se nacházím, jelikož chytrý telefon jsem neměla u sebe a v mapě jsem se těžce vyznala. Zastavila jsem se před obchodem s botami, které byly docela dost jiné, což mě překvapovalo. Možná protože jsem byla zvyklá na ohromně vysoké podpatky s tunou třpytek či jiných barevných ornamentů. Ve výloze jsem ale viděla vcelku obyčejné boty, jejichž podpatky nebyly ani šest centimetrů (některé nedosahovaly ani tří). Moc se mi nelíbily, jelikož působily tak moc školácky, že mi bylo cizí. Ovšem mluvě o botách s vysokou podrážkou, můj názor byl jiný...líbily se mi, a to celkem dost.

Když jsem se vynadívala na ony boty, posunula jsem se dál. Do místního parku, na který jsem narazila zcela náhodně. Tráva byla o něco zelenější a úhledně posekaná. Viděla jsem děti, co seděly na zemi s pusou umazanou od marmelády, hlasitě se smály. Veverky přeskakovaly z jednoho stromu na druhý a ptáci létali po celé šířce nebe nespávaní gravitační přitažlivostí. Všechno vypadalo tak nějak veseleji, barevněji a opravdově. Lidé tolik nespěchali, v jejich tváři byla skutečná radost a úsměvy, nebyly to ty vynucené škleby, které byly vyvěšené všude po internetu. Vypadalo to tak opravdově, že jsem pochybovala o tom, že se chci vrátit. Chodila jsem jen tak trávou, než mi došlo, že to tam nebylo ani tak moc strašné, jak jsem si vždycky myslela - vždyť nebyl internet, mobilní telefony. Jasně, strávila jsem tam asi dvě hodiny, a i když mě sužovala neskutečná potřeba to vyfotit a vystavit to všude na sociálních sítích, přemohla jsem se (taky mi nic jiného nezbyvalo). Bylo osvobozující se jen tak procházet po parku a nechat své myšlenky plout.

Vyšla jsem ven z bran parku a chystala se přeběhnout silnici, abych se dostala na druhou stranu chodníku, což se úplně nepovedlo, tak jak by mělo.

Ze zatáčky se vynořilo auto, co se přibližovalo až moc rychle na dobu, ve které jsem se ocitla, nestihla nic dělat, a tak do mě nabořilo skoro plnou silou. Spadla jsem na zem a poddávala se tmě, která mě začala obklopotvat, slyšela jsem, jak někdo ke mně běží a nadává...Bylo ovšem pozdě. Zahalená ve tmě jsem zůstala ležet na silnici.....

A v té chvíli jsem se probudila. Neležela jsem na silnici ani v rozvrzané posteli, ani jsem se nenacházela

v pokoji s tmavými zdmi a se zrcadlem Byla jsem u sebe v pokoji, přeplněném různými bezcennými cetkami. Zrak jsem přemístila na své ruce, které vypadaly zcela normálně. Vyletěla jsem z postele k zrcadlu, v němž jsem nespátřila svůj odraz v bílé košilce na spaní, ale spatřila jsem sebe v normálním oblečení, ve kterém jsem usnula. Začala jsem se smát... Ne tak, jako jsem se tvářila na hromadě fotek, ani tak, jak jsem se smála mezi lidmi - tohle byl pravý a nefalšovaný smích.

Podívala jsem se z okna, kde svítilo slunce a listí na stromech se pohupovalo v souladu s vánkem, který s ním hýbal. Očividně jsem celý večer trávila v „padesátkách“.

„Mami?“ vyšla jsem z pokoje. Narazila jsem na Marcuse vycházejícího z pokoje mého bratra s úsměvem, který ovšem zmizel, když mě viděl.

„Dobré ráno, Marcusi,“ usmála jsem se na něj úsměvem, jež snad nikdy nespatriil. Povytáhl obočí a podezíravě se na mne podíval.

„Dobré ráno, slečno,“ zachoval si svou chladnou tvář „á la“ *profesionál*. Nechala jsem to být, stejně jsem se mu chtěla omluvit později.

Sešla jsem schody, přičemž jsem narazila na mamku, která pila svou ranní kávu a četla u toho nějaký časopis.

„Dobré ráno,“ prohodila jsem a obešla linku, o kterou jsem se opřela. Celou dobu jsem na ni upírala svůj zrak, což úspěšně ignorovala.

„Kdy pojedeme k babičce?“ matka zvedla nedůvěřivě hlavu. Po zjištění, že nežertuji, ji zase sklopila a jen nezaujatě odpověděla: „Asi zítra, proč?“

„Jen tak,“ vzala jsem si jablko z mísy s ovocem a odkráčela jsem zpět do svého pokoje.

Byla jsem trochu jako Alenka v říši divů. Vypadalo to tak reálně, že jsem nemohla ani uvěřit skutečnosti, že to byl jen sen a nic víc.

Celkem mi to prospělo. Začala jsem si více vážit věcí, co jsem měla, a taky jsem se začala více starat o ostatní. Jsem vděčná za můj malý cestovatelský zážitek.